

Lærepenge?

Stortinget vedtok 1975 innvandringsstopp. Hvert år blir likevel 3-4000 innvandrere norske statsborgere, uten krav til norsk kunnskaper. Teoretisk er de kommet for å få asyl fra politisk eller religiøs forfølgelse i hjemlandet. Mange av dem reiser tross det hjem på ferie eller henter seg mann/kone eller resten av familien fra hjemlandet. Omgåelsen av innvandringsstoppen blir helt tydelig når kommunalministeren foreslår norsk statsborgerskap etter 5 år, og en H-representant følger opp med samme stemmehenteforslag dagern derpå. Forutsetningsvis er oppholdet midlertidig til hjemlandet igjen er trygt å reise tilbake til. Overses det?

Aftenposten rapporterer 19. og 20. juni om «huset fullt av tyvegods», funnet på jakt etter stjålet sykkel. Stort utvalg av stereoanlegg, fotoutstyr, video, leker, kjøkkenutstyr, sykler osv. «Den ene

varebilen etter den andre ble fylt med tyvegods» og kjørt til politihuset. En Mercedes varebil på stedet inneholdt blant annet et par kjøleskap og kostbare serviser, tre demonterte offroad-sykler og andre verdigjenstander. Listen fyller en 8-siders rapport. Den 21. juni skulle familien reist med kassebilen til Marokko, som er deres hjemland. De har imidlertid norsk statsborgerskap. Det betyr at de ikke er forfulgt i hjemlandet og eventuelt at deres norske pass beskytter dem. Og gir deres virkelige identitet?

Det betyr også at de, om tingene er tyvegods, ikke kan utvises siden de er norske statsborgere. Det betyr også at begrunnelsen for å gi dem norsk statsborgerskap burde gjennomgås en gang til.

Videre tyder det på at den myndighet som anbefaler og som til slutt innvilger statsborgerskap, bør ta sine rutiner opp til en nøyere kontroll, med den saken Aftenposten her rapporterer om som en alvorlig lærepenge.

Det er en kjensgjerning at innvandrerne er en stor belastning på sosial- og trygdebudsjetter, og at staten gjennom Utlendingsdirektoratet «presser» kommunene til stadig å ta imot innvandrere som kommunene ikke har råd til å hjelpe til hus og start og videre støtte til stadig voksende, mer barnerike familier. Men «antirasist»-propagandaen er så sterk at de ikke våger si nei, selv om forholdene som på Balkan og Nagorno-Karabakh, og tilspissingen i innvandringssnille Norge, skulle lært de ansvarlige en lekse om hvordan religions- og kulturmotsetninger skaper et annet forhold enn propagandafloskelen om fargerikt fellesskap villleder med.

Anton Olstad.

HA 30/6-92